

Ingen kommer någonsin tillbaka

Erik Gustav Johansson

”Vem bryr sig?”

Reklamskylten från Försvarsmakten lyser upp korsningen vid gångbron. Tillsammans med den öppna frågan visas bilder på katastrofområden. Övergivna barn. Kaos. Bränder.

Vattnet i kanalen är så mörkt att ljuset från gatlyktorna tycks absorberas och försvinna ner under ytan. Det är oktober och Malmö har precis börjat visa sig från sin sämsta sida.

Jag möter Lucas på väg hem från jobbet vid den lilla parken i korsningen mellan Kalendegatan och Södra Promenaden. Det blåser och regnar från alla håll. Mörkret har börjat svälja staden och inte ens badrumsljuset i busshållplatsen lyckas stå emot när lysrören flimrar till av en vindpust och slocknar.

Och igår blev en man skjuten i huvudet på ett café där han arbetade med att måla väggarna vita.

– Josefine är fortfarande skyldig mig pengar för hyran i Oslo, säger Lucas uppgivet. Hon svarar inte när jag ringer. Jag har till och med bett farsan ringa henne.

– Men ring Ahnan då, säger jag i ett trött försök att få Lucas att börja prata om någonting annat.

Mannen som blev skjuten var i femtioårsåldern och kom från Irak. Förmodligen jobbade han svart eftersom "caféet" också är en Palestinsk kulturförening som anordnar "fester" på helgerna.

– Tror du inte att jag har försökt, fortsätter Lucas. Jag har snackat med honom kanske tio gånger och han lovar varje gång att han ska prata med henne.

Mannen hade jobbat sent och varit kvar ensam. Ingen i närheten hade hört eller sett någonting.

– Jag förstår inte varför de är ihop, säger jag och tänder en cigg. Och varför är du så stressad över att få tillbaka pengarna, du har väl så du klarar dig?

– Äh, det är en principalsak. Hon ska inte tro att jag tänker släppa det bara för att vi inte bor i samma stad längre.

Sydsvenskans bilder från brottsplatsen visade nästan ingenting. Lite polistejp. En tegelfasad. Men på bilderna som cirkulerar på Flashback syns en stor, röd fläck på den nymålade vita väggen. Och om man tittade riktigt noga kunde man se små, små köttfärslika bitar som blandats med blod och målarfärg.

– Om det inte hade varit så sjukt långt till Oslo hade jag bara åkt dit. Men jag orkar liksom inte sätta mig på en jävla Swebus, fortsätter Lucas.

– Ska vi inte ta en tisdagsöl?

– Jag vet inte. Jag börjar jobba klockan sju imorgon och ...

Jag avbryter Lucas.

– Vem bryr sig.

Det tar kanske tio minuter att gå från gångbron vid Södra Promenaden upp till Møllevångstorget. Vi går vidare över Nobelvägen och ställer in siktet på den lilla baren På besök.

Det står säkert tio vällästa fixed gear-cyklar parkerade utanför och två tjejer i leopardmönstrade fuskpalsar står på stentrappan och röker. Femtio meter längre ner på gatan är en butikslokal avspärrad med polistejp.

– Två Amager Amnezia, säger jag och sträcker fram kortet till den skäggiga killen i baren som ser ut som jag.

Lucas suckar och tittar på mobilen. Klockan är bara sju, han vet att han inte kommer undan. Han sätter sig därför vid det enda lediga bordet och sjunker ner i den gröna plyschfåtöljen. Det ser nästan ut som om hans händer och huvud sticker ut från stolen eftersom färgen på hans skjorta från Norse Projects har samma ton som fåtöljen. Ljusslingan på väggen bakom honom lyser upp en fototapet med bilder av en lövskog som skiftar i rött och gult.

– Om du bara ska dricka en öl ikväll kan du lika gärna dricka en riktigt stark, säger jag. Har du provat den här?

Jag håller fram en brun glasflaska med en etikett som ser ut att vara ritad under påverkan av tyngre rusmedel än öl. Men å andra sidan är just den här ölen nioprocentig och heter just "Amnezia" vilket antyder att ruset ändå är att räkna med. Ölen har en besk, blommig smak av humle och smakar som en IPA trots att det är en vanlig ale, bryggd i stadsdelen Amager i Köpenhamn.

Vi stirrar ut på den regniga gatan genom fönstret. Efter några

minuter har alkoholen gjort oss varma.

– Hur mycket pengar handlar det om, frågar jag.

Tjejerna i leopardpäls fimpar sina cigaretter ute på trappan och öppnar dörren för att gå in. En kall vind lyckas leta sig in och sveper över min nacke så att huden knottrar sig. Dörren går igen och tjejerna sätter sig vid ett bord i hörnet där en skäggig, blond kille med håret uppsatt i tofs väntar.

– Sextontusen. Och det värsta är att jag vet hur jävla mycket pengar hon tjänar. Men hon har väl fullt upp med att slösa allt på kläder och gräs.

– Det där är inte okej alltså. Jag fattar inte att Ahnan tycker att det är okej. Jag trodde förresten att Josefine hade slutat röka efter vad som hände Ahnan?

– Varför skulle hon ha gjort det?

Vi blir båda tysta för en sekund. Jag tar en klunk öl till och funderar medan jag sväljer.

– Nej, det är sant.

Efter två Amager Amnezia har den utlovade minnesförlusten uteblivit så vi går vidare, tillbaka över torget och mot Belle Epoque på Södra Skolgatan mitt emot Møllevångstorget.

Den vanligtvis överfulla uteserveringen är helt tom och de har inte ens brytt sig om att sätta igång infravärmen. De sista middagsgästerna går ut genom dörren och hukar sig i blåsten samtidigt som vi passerar och går in i värmen.

– Det är ju verkligen stendött här, säger jag samtidigt som jag hänger av mig jackan på en hög stol vid ett litet bord för två.

– Det är tisdag, konstaterar Lucas.

– Det är väl ingen anledning, säger jag och stirrar på honom.

Han fattar vinken och går fram till baren. Efter fyra långa minuter kommer han tillbaka med två ... Red Stripe? Jag förstår ingenting, men tar emot ölen och håller snabbt i mig två stora klunkar innan jag slänger ur mig:

– Retro?

Lucas ser frågande på mig.

– Men vi kom ju precis hit?

Jag förklarar för Lucas att jag inte menar att vi ska gå till baren Retro, utan att ölen, Red Stripe, är retro.

Han skakar på huvudet och svarar:

– Vet du vem som brukar dricka Red Stripe?

– Nä, vem, mumlar jag samtidigt som jag ser mig omkring i den trånga lokalen.

Det är verkligen dött. Ett par i trettioårsåldern sitter vid ett litet bord och delar på en flaska vin. De är vad jag skulle beskriva som hela och rena och matchar Acnejeans med Nike-sneakers. En ensam äldre herre sitter vid bardisken och ser vilsen ut. Han har vinröda byxor och rutig skjorta och han petar med gaffeln i något som skulle kunna vara komage, men jag är inte helt säker på om köttrenden har hunnit gå riktigt så långt än.

– Warre. Han började dricka Red Stripe när alla slutade dricka

Red Stripe. Samma med Pabst Blue Ribbon och Brooklyn Lager.

Jag tar in informationen, analyserar den innan jag återkommer med mitt svar.

– Så han är lite efter?

– Nej. Det är det som är grejen. Han gör det ju med flit. För att vara störig mot såna som oss.

– Såna som oss?

Lucas sväljer och kastar en blick ut genom fönstret. En svart BMW parkerar slarvigt mitt på gatan och låter motorn gå.

– Ska vi ta en till här, frågar Lucas och jag anar en liten attitydförändring.

– Absolut, ta två till. Men vänta! Vad skulle Warre valt? Varför inte Corona, Norrlands Guld eller något annat spännande?

Lucas reser sig och ropar på väg mot baren:

– Du ser ut som att du gillar Pripps Blå!

Jag vänder blicken ut mot gatan och ser två män springa ur BMW:n och in på Jetzt, den östinspirerade krogen bredvid Belle Epoque och Möllans ölcafé, där standardbeställningen är ett glas vodka och en öl att skölja ner det med. Det tar bara någon minut innan männen är tillbaka i bilen. Däcken tjuter när de kör iväg.

– Ska vi gå vidare sen, säger Lucas och ser inte lika trött ut längre när han kommer tillbaka med två Mikkeller IPA.

Etiketten är handritad och färgglad och det råder inget tvivel om att det här är en bra öl.

– Varför inte. Skål.

En kort promenad senare svänger vi av från Monbijougatan. Och för den som inte känner till Malmö skulle det förmodligen kännas lite olustigt att gå in på den mörka innergården, mitt i det gamla industrilandskapet.

Vi vinglar upp för den långa, blanka stältrappan och tvingas visa leg för vakten som själv ser ut att vara högst 20 år gammal.

Lucas använder fortfarande sitt pass som legitimation. Det har han gjort sedan han fyllde arton och det har satt sina spår. Sidorna är slitna och håller knappt ihop. Vakten påpekar detta och jag känner mig både vuxen och skötsam när jag håller fram mitt körkort.

Vakten tittar noga på fotot och kanske tycker han att det är svårt att känna igen mig. Fotot är taget när jag var 18 år och liknar inte det minsta den skäggiga uppenbarelse som nu står framför honom.

Vakten vrider och vänder på körkortet, tittar på mig igen och jag börjar undra om han någonsin tänker släppa förbi oss. Men till slut nickar han och vi skyndar oss in.

– Din tur. Köp något starkt, ropar Lucas som fått syn på ett ledigt bås.

Det är ovanligt mycket folk för att vara en tisdag. Akustiken i den stimmiga lokalen gör att volymen stegrar snabbt och om man ser sig omkring verkar alla prata men ingen lyssna. Och det kan faktiskt vara så att Lucas har glömt bort att han ska vara på

jobbet om fem timmar, så efter några minuters köande beställer jag två Brutal Bulldog från Visby.

– Var det bra så, frågar bartendern och precis när jag ska svara ändrar jag mig. Två absint också.

Bartendern ger mig en liten silverbricka och jag är nära att spilla flera gånger men lyckas ta mig fram till bålet där Lucas sitter utan att spilla en enda gång.

– Du bad om något starkt, flinar jag och slår mig ner på soffan.

Inredningen här är svår att få grepp om. Mörka trätoner blandat med pastellfärgade soffdynor gör att lokalen känns som en blandning av en amerikansk diner och en klassisk ölhall.

Jag lägger en bit råsocker på den blanka teskeden med en skåra i mitten och värmer sockret med en tändare tills det smälter och börjar rinna ner i den gröna vätskan. Till slut vänder jag på skeden och rör om i glaset tills allt har blandats noga. När jag tittar upp är Lucas redan färdig och håller upp sitt glas mot mig.

– Skål då, säger han och håller i sig absinten på någon sekund.

Han ställer ner glaset och tar genast en stor klunk av ölen för att skölja bort smaken av anis. Och jag ler för mig själv och undrar om han har förstått att dubbel-IPA:n han dricker kommer förstärka ruset mer än vad han kanske väntar sig.

Vid ett stort community table – ett slags bord som inte går att boka i förväg och som är öppet för alla – trängs två sällskap som verkar obekväma med varandras närvaro. De håller avståndet

mellan sig och det är tydligt var gränsen går mellan grupperna. Förmodligen är det för att de råkar vara exakta speglingar av varandra. Två tjejer och två killar vardera. Tjejerna bär Nike eller New Balance-sneakers, leggings och svarta klänningar i syntet. Killarna har skjortor i olika nyanser av blått, keps eller mössa, uppvikta jeans och kängor som ser ut att komma från antingen Nanamica eller Diemme.

– Vet du vem det där är, frågar jag och pekar på en tjej vid ett av borden längre bort.

Hon har blekt, rosa hår, långa kloliknande lösnaglar, stilettklackar, ljusa boyfriend-jeans och sitter tillsammans med ett gäng skejtarkillar i kepsar från The Quiet Life och skjortor från Carhartt och Element.

Lucas sluter sina ögon och nickar.

– Jesus has herpes, svarar han.

”Jesus has herpes” är en blogg som alla i Malmö läser men ingen pratar om. Tjejen som skriver den jobbar i kassan på Weekday och på något sätt gör det allting ännu mer spännande.

Vi stirrar på henne i någon minut.

Plötsligt verkar hon få syn på oss så jag vänder bort blicken och tittar ut genom fönstret istället. Det regnar fortfarande.

– Alltså hennes blogg är ju inte helt okej, säger jag. Hon känns inte som någon superfeminist.

Lucas verkar ta in det jag precis sagt, tittar upp i taket och svarar med näsan upp i vädret:

– Å andra sidan kan man ju se det som sexuell frigörelse. Hon äger väl sin egen sexualitet?

– Jo, men hennes uttryck är egentligen bara en snäv bild av vad sexualitet kan vara, formad av patriarkatet och år av pornografisk hjärntvätt. Såg du inlägget häromdagen förresten?

– Vilket? Det där hon har sperma över hela bröstet?

– Nej, det var väl förra veckan? Jag menar det där hon listade sina favoriter på Pornhub.

– Ja, just det. Jag trodde faktiskt inte att så många tjejer kollade på porr. Eller i alla fall inte sån porr.

– Nej jag vet. Det är chockerande. Kvinnoförnedrande. Internet har förändrat allt, säger jag och tar en till klunk av ölen.

Lucas nickar instämmande men har blicken på annat håll.

Jag vänder blicken åt hennes håll igen, ser hur hon håller handen på en av skejtarkillarna, drar naglarna längs med hans jeans och skrattar högt, nästan överdrivet, åt något han säger.

– Typiskt skejtare att inte tänka på jämställdhet, säger jag. Jag menar, någon borde berätta för henne att hon inte måste hålla på så där för att bli omtyckt.

Lucas verkar inte lyssna. Han bara stirrar åt hennes håll.

Klockan har hunnit bli kvart över två när lokalen tänds. Vi fattar vinken, vinglar längs den hala trappan och skiljs åt på Bergsgatan. Jag fortsätter hem längs Friisgatan och slås av hur öde den är.

På Södra Förstadsgatan ser jag två killar lite längre upp, i höjd

med 7-Eleven. De går rakt emot mig och för en sekund blir jag illa till mods. Det är något hotfullt över sättet de rör sig på, hur skuggorna faller, så jag korsar gatan innan vi hinner mötas och ökar sedan takten upp till Møllevångsgatan där jag tar av till höger mot Kapellplan. Buskaget vid den lilla lekplatsen vajar i vinden och löven prasslar på ett sätt som ger mig rysningar.

När jag öppnat grinden och kommit in på innergården slås jag av lättnaden. Tryggheten. Och lukten från återvinningstationen.

När jag slänger mig på sängen är klockan kvart i tre och hela världen snurrar.

Vill du läsa fortsättningen?

Köp den här: www.seriostofforlag.se